TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2010. gada 16. martā *

Lieta C-325/08

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Cour de cassation* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 9. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2008. gada 17. jūlijā, tiesvedībā

Olympique Lyonnais SASP

pret

Olivier Bernard,

Newcastle UFC.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] un P. Linda [*P. Lindh*], tiesneši K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*], P. Kūris [*P. Kūris*], E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents),

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretārs M. A. Godisārs [*M.-A. Gaudissart*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 5. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Olympique Lyonnais SASP* vārdā — Ž. Ž. Gatino [*J.-J. Gatineau*], *avocat*,

— *Newcastle UFC* vārdā — *SCP Celice-Blancpain-Soltner*, *avocats*,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. Čubinska [*A. Czubinski*], pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā — I. Bruni [*I. Bruni*], pārstāve, kurai palīdz D. del Gaico [*D. Del Gaizo*], *avvocato dello Stato*,

— Nīderlandes valdības vārdā — K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*] un M. de Hrāfe [*M. de Grave*], pārstāvji,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — S. Osovskis [*S. Ossowski*], pārstāvis, kam palīdz D. Dž. Rī [*D. J. Rhee*], *barrister*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — M. van Hofs [*M. Van Hoof*] un Ž. Rozē [*G. Rozet*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2009. gada 16. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz EKL 39. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Olympique Lyonnais SASP* (turpmāk tekstā — "*Olympique Lyonnais*") un O. Bernāru [*O. Bernard*], profesionālu futbolistu, kā arī *Newcastle UFC*, atbilstoši Anglijas tiesībām dibinātu futbola klubu, par pēdējo divu pienākumu izmaksāt zaudējumu atlīdzību sakarā ar apstākli, ka O. Bernārs vienpusēji pārtrauca savu saistību izpildi, kas izriet no Francijas Futbola federācijas *Charte du football professionnel* [Profesionālā futbola reglamenta] (turpmāk tekstā — "reglaments") 1997.–1998. gada sezonai 23. panta.

Atbilstošās tiesību normas

Valsts tiesības

3 Futbolistu nodarbinātību Francijā pamata lietas faktisko apstākļu laikā regulēja reglaments, kam ir koplīguma statuss. Tā III sadaļas IV nodaļa attiecās uz "jaunās cerības" statusa spēlētāju kategoriju, proti, spēlētājiem no 16 līdz 22 gadiem, kurus kā spēlētājus nodarbina profesionāls klubs saskaņā ar līgumu, kas noslēgts uz noteiktu laiku.

4 Reglamentā "jaunās cerības" spēlētājam bija paredzēts pienākums parakstīt viņa pirmo profesionāla spēlētāja līgumu ar viņu apmācījušo klubu, ja to pēc apmācību posma beigām pieprasīja minētais klubs. Šajā sakarā reglamenta 23. panta redakcijā, kura bija piemērojama pamata lietas faktisko apstākļu laikā, bija paredzēts:

"[..]

["Jaunā talanta"] līgumam beidzoties termiņa notecējuma dēļ, klubam ir tiesības pieprasīt, lai otra puse paraksta profesionāla spēlētāja līgumu.

[..]"

5 Reglamentā nebija paredzēti apmācījušā kluba atlīdzības noteikumi gadījumos, kad spēlētājs apmācību beigās atteicās parakstīt profesionāla spēlētāja līgumu ar šo klubu.

6 Tomēr šādā gadījumā, pamatojoties uz Francijas Darba kodeksa [*code du travail*] L. 122-3-8. pantu, apmācījušajam klubam bija iespēja vērsties ar prasību pret "jaunās cerības" statusa spēlētāju par līgumsaistību, kuras izriet no reglamenta 23. panta, neizpildi, lai tiesa piespriestu minētajam spēlētājam izmaksāt klubam zaudējumu atlīdzību. Šis L. 122-3-8. pants redakcijā, kura bija piemērojama pamata lietas faktisko apstākļu laikā, paredzēja:

"Ja vien puses nav par to savstarpēji vienojušās, līgums, kas noslēgts uz noteiktu laiku, var tikt izbeigts pirms termiņa tikai rupja pārkāpuma vai nepārvaramas varas gadījumā.

[..]

Ja darbinieks neievēro šos noteikumus, darba devējam rodas tiesības uz zaudējumu atlīdzību, kas atbilst ciestajam kaitējumam."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

7 1997. gadā O. Bernārs parakstīja "jaunās cerības" līgumu, kas stājās spēkā no tā gada 1. jūlija, uz trīs sezonām ar *Olympique Lyonnais*.

8 Pirms šī līguma beigām *Olympique Lyonnais* piedāvāja O. Bernāram parakstīt profesionāla spēlētāja līgumu uz vienu gadu no 2000. gada 1. jūlija.

9 O. Bernārs atteicās parakstīt minēto līgumu un 2000. gada augustā parakstīja profesionāla spēlētāja līgumu ar *Newcastle UFC*.

10 Uzzinot par šo līgumu, *Olympique Lyonnais* iesūdzēja O. Bernāru Lionas *Conseil de prud'hommes* [darba strīdu tiesā], no viņa un *Newcastle UFC* solidāri pieprasot zaudējumu atlīdzību. Pieprasītā summa bija EUR 53 357,16, kas saskaņā ar lūgumu par prejudiciālā jautājuma uzdošanu atbilda samaksai, kādu O. Bernārs būtu saņēmis gada laikā, ja viņš būtu parakstījis *Olympique Lyonnais* piedāvāto līgumu.

11 Lionas *Conseil de prud'hommes* uzskatīja, ka O. Bernārs ir vienpusēji lauzis līgumu, un lika viņam un *Newcastle UFC* solidāri samaksāt *Olympique Lyonnais* zaudējumu atlīdzību EUR 22 867,35 apmērā.

12 Lionas *Cour d'appel* [apelācijas tiesa] atcēla šo spriedumu. Pēc būtības tā uzskatīja, ka pienākums spēlētājam pēc apmācību beigām parakstīt profesionāla spēlētāja līgumu ar viņu apmācījušo klubu ietvēra arī saistītu aizliegumu šim spēlētājam parakstīt šādu līgumu ar citas dalībvalsts klubu, kas esot EKL 39. panta pārkāpums.

13 *Olympique Lyonnais* iesniedza kasācijas sūdzību par Lionas *Cour d'appel* spriedumu.

14 *La Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] uzskata, ka, kaut arī reglamenta 23. pants formāli neaizliedz jaunajam spēlētājam noslēgt profesionāla spēlētāja līgumu ar citas dalībvalsts klubu, tomēr šīs normas rezultātā viņam tiek traucēts vai viņš tiek atturēts no šāda līguma parakstīšanas, jo šīs normas pārkāpuma dēļ viņam var tikt piespriests atlīdzināt zaudējumus.

15 *La Cour de cassation* uzsver, ka pamata lietā pastāv EKL 39. panta interpretācijas grūtības, jo rodas jautājums, vai šādu ierobežojumu var pamatot mērķis veicināt jaunu profesionālu spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu, kas izriet no 1995. gada 15. decembra sprieduma lietā C-415/93 *Bosman* (*Recueil*, I-4921. lpp.).

16 Šādos apstākļos *La Cour de cassation* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) [..] Vai [EKL 39. pantā] noteiktajam darba ņēmēju pārvietošanās brīvības principam ir pretrunā tāda valsts norma, kuras piemērošanas rezultātā "jaunās cerības" statusa spēlētājam, kas pēc apmācības beigām noslēdz profesionālā spēlētāja līgumu ar citas Eiropas Savienības dalībvalsts klubu, var tikt pieprasīts maksāt zaudējumu atlīdzību?

2) Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, [..] vai nepieciešamība veicināt jauno profesionālo spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu ir uzskatāma par leģitīmu mērķi vai primāru vispārējo interešu iemeslu, kas var pamatot šādu ierobežojumu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

17 Šajos jautājumos, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa pēc būtības jautā, vai tāds tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru "jaunās cerības" statusa spēlētājam, kas pēc apmācības beigām noslēdz profesionālā spēlētāja līgumu, nevis ar viņu apmācījušo klubu, bet ar citas dalībvalsts klubu, var tikt pieprasīts maksāt zaudējumu atlīdzību, ir uzskatāms par ierobežojumu LESD 45. panta izpratnē un attiecīgajā gadījumā, vai to var pamatot ar nepieciešamību veicināt jauno spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

18 *Olympique Lyonnais* uzskata, ka reglamenta 23. pants nav uzskatāms par šķērsli "jaunās cerības" statusa spēlētāja faktiskajai pārvietošanās brīvībai, jo viņš, tikai izmaksājot kompensāciju savam iepriekšējam klubam, var brīvi parakstīt profesionālā spēlētāja līgumu ar citas dalībvalsts klubu.

19 Savukārt *Newcastle UFC*, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Apvienotās Karalistes valdības, kā arī Eiropas Kopienu Komisija norāda, ka tāds regulējums kā pamata lietā piemērojamais ir uzskatāms par darba ņēmēju pārvietošanās brīvības ierobežojumu, kas principā ir aizliegts.

20 Ja tiktu nospriests, ka reglamenta 23. pants ir uzskatāms par šķērsli "jaunās cerības" statusa spēlētāja pārvietošanās brīvībai, *Olympique Lyonnais*, balstoties uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosman*, uzskata, ka šo normu pamato nepieciešamība veicināt jaunu spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu, jo tās vienīgais mērķis esot ļaut apmācījušajam klubam atgūt spēlētāja apmācību izdevumus.

21 Savukārt *Newcastle UFC* norāda, ka iepriekš minētais spriedums lietā *Bosman* skaidri pielīdzināja "apmācības kompensāciju" ierobežojumam, kas nav saderīgs ar darba ņēmēju pārvietošanās brīvības principu, jo jaunu spēlētāju piesaistīšana un apmācīšana nav uzskatāma par primāru vispārējo interešu iemeslu, kas varētu pamatot šādu ierobežojumu. Turklāt *Newcastle UFC* apgalvo, ka pamata lietā piemērojamajā regulējumā zaudējumu atlīdzības apmērs tiek noteikts pēc patvaļīgiem kritērijiem, kuri nav iepriekš zināmi.

22 Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Apvienotās Karalistes valdības, kā arī Komisija apgalvo, ka saskaņā ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosman* jaunu futbolistu piesaistīšanas un apmācīšanas veicināšana ir uzskatāma par leģitīmu mērķi.

23 Tomēr Francijas valdība norāda, ka saskaņā ar pamata lietā piemērojamo regulējumu zaudējumu atlīdzības, kuru varēja pieprasīt apmācījušais klubs, apmēru aprēķināja, nevis atbilstoši apmācību izmaksām, bet gan atbilstoši šim klubam nodarītajam kaitējumam. Minētā valdība, kā arī Apvienotās Karalistes valdība uzskata, ka šāds regulējums neatbilst samērīguma prasībām.

24 Itālijas valdība uzskata, ka kompensāciju sistēma var tikt uzskatīta par samērīgu, lai sasniegtu mērķi veicināt jaunu spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu, ja kompensācija tiek noteikta, pamatojoties uz skaidri noteiktiem parametriem, un aprēķināta atkarībā no apmācījušā kluba izdevumiem. Šī valdība uzsver, ka iespēja pieprasīt "apmācības kompensāciju" ir īpaši svarīga mazajiem klubiem, kuriem ir ierobežota struktūra un budžets.

25 Turklāt Francijas, Itālijas un Apvienotās Karalistes valdības, kā arī Komisija atsaucas uz Starptautiskās Futbola asociāciju federācijas (*FIFA*) reglamentu par spēlētāju statusu un pārcelšanu, kurš stājās spēkā 2001. gadā, proti, pēc pamata lietas faktiskajiem apstākļiem. Šis reglaments paredz noteikumus par "apmācības kompensāciju"

aprēķināšanu, kuri ir piemērojami gadījumiem, kad spēlētājs apmācību kādā dalībvalsts klubā beigās paraksta profesionāla spēlētāja līgumu ar citas dalībvalsts klubu. Francijas un Apvienotās Karalistes valdības, kā arī Komisija uzskata, ka šie noteikumi atbilst samērīguma principam.

26 Nīderlandes valdība vispārīgi norāda, ka pastāvot vispārējo interešu iemesli, kas ir saistīti ar apmācīšanu un kas var pamatot regulējumu, saskaņā ar kuru darba devējs, kurš nodrošina apmācības darbiniekam, ir tiesīgs no šī darbinieka prasīt, lai viņš paliek tā dienestā, vai pretējā gadījumā izmaksā tam zaudējumu atlīdzību. Šī valdība uzskata, ka, lai zaudējumu atlīdzība būtu samērīga, tai ir jāievēro divi nosacījumi, kas pieprasa, pirmkārt, lai maksājamā summa tiktu aprēķināta atbilstoši darba devēja izdevumiem, apmācot spēlētāju, un, otrkārt, lai tiktu ņemts vērā tas, kādu peļņu darba devējs varētu gūt no šīm apmācībām, kā arī laika posms, cik ilgi tas varētu saņemt šādu peļņu.

Tiesas vērtējums

Par darba ņēmēju pārvietošanās brīvības ierobežojuma pastāvēšanu

27 Vispirms ir jāatgādina, ka, ņemot vērā Savienības mērķus, Savienības tiesības attiecas uz sportu tikai tiktāl, ciktāl tas ir saimnieciska darbība (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosman*, 73. punkts, kā arī 2006. gada 18. jūlija spriedumu lietā C-519/04 P *Meca-Medina* un *Majcen*/Komisija, Krājums, I-6991. lpp., 22. punkts).

28 Tādējādi, ja sports uzskatāms par algotu darbu vai apmaksātu pakalpojumu sniegšanu, kā tas ir daļēji profesionālo vai profesionālo sportistu gadījumā, tas ietilpst LESD 45. un nākamo pantu vai LESD 56. un nākamo pantu piemērošanas jomā (skat. it īpaši

iepriekš minēto spriedumu lietā *Meca-Medina* un *Majcen*/Komisija, 23. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

29 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka O. Bernāra algotais darbs ietilpst LESD 45. panta piemērošanas jomā.

30 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 45. pants attiecas ne tikai uz valsts iestāžu darbību, bet arī uz jebkāda veida noteikumiem, kas kolektīvā veidā regulē nodarbinātību pret atlīdzību (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosman*, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Tā kā darba nosacījumus dažādās dalībvalstīs reglamentē vai nu likumi, vai citi normatīvie akti, vai arī koplīgumi un citi akti, ko noslēgušas vai pieņēmušas privātpersonas, LESD 45. pantā paredzēto aizliegumu attiecināšana tikai uz publisko iestāžu aktiem varētu radīt nevienlīdzību to piemērošanā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosman*, 84. punkts).

32 Šajā lietā no lūguma sniegt prejudiciālo nolēmumu izriet, ka reglaments ir uzskatāms par valsts darba koplīgumu, līdz ar to tas ietilpst LESD 45. panta piemērošanas jomā.

33 Visbeidzot, attiecībā uz jautājumu, vai tāds valsts regulējums, kāds ir piemērojams pamata lietā, ir uzskatāms par ierobežojumu LESD 45. panta izpratnē, ir jāatgādina, ka visu LESD noteikumu par personu brīvu pārvietošanos mērķis ir atvieglot dalībvalstu

pilsoņiem jebkāda veida profesionālo darbību veikšanu Savienības teritorijā un ka tie nepieļauj pasākumus, kas var būt nelabvēlīgi šiem pilsoņiem, ja tie vēlas veikt saimniecisku darbību citas dalībvalsts teritorijā (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosman*, 94. punkts; 2005. gada 17. marta spriedumu lietā C-109/04 *Kranemann*, Krājums, I-2421. lpp., 25. punkts, un 2007. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-208/05 *ITC*, Krājums, I-181. lpp., 31. punkts).

34 Tādējādi valsts tiesību normas, kas kavē vai attur darba ņēmēju citas dalībvalsts pilsoni atstāt savu izcelsmes valsti, lai īstenotu savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, ir šīs brīvības ierobežojumi, pat ja tie ir piemērojami neatkarīgi no attiecīgo darba ņēmēju pilsonības (skat. it īpaši iepriekš minētos spriedumus lietās *Bosman*, 96. punkts; *Kranemann*, 26. punkts, un *ITC*, 33. punkts).

35 Ir jākonstatē, ka tāds regulējums, kāds ir piemērojams pamata lietā, saskaņā ar kuru "jaunās cerības" statusa spēlētājam pēc viņa apmācības beigām ir pienākums noslēgt savu pirmo profesionālā spēlētāja līgumu ar viņu apmācījušo klubu un pretējā gadījumā viņam ir jāmaksā zaudējumu atlīdzība, var atturēt šo spēlētāju izmantot savas tiesības uz brīvu pārvietošanos.

36 Kaut arī, kā to norāda *Olympique Lyonnais*, šāds regulējums formāli neliedz šim spēlētājam parakstīt profesionālā spēlētāja līgumu ar citas dalībvalsts klubu, tas tomēr padara minēto tiesību izmantošanu mazāk pievilcīgu.

37 Līdz ar to minētais regulējums ir uzskatāms par darba ņēmēju pārvietošanās brīvības Savienībā ierobežojumu saskaņā ar LESD 45. pantu.

Par darba ņēmēju pārvietošanās brīvības ierobežojuma pamatojumu

38 Pasākums, kas ierobežo darba ņēmēju pārvietošanās brīvību, ir pieļaujams tikai tad, ja tam ir leģitīms ar Līgumu saderīgs mērķis, ko var pamatot primāri vispārējo interešu iemesli. Tomēr arī tādā gadījumā šāda pasākuma piemērošanai ir jābūt piemērotai, lai īstenotu attiecīgo mērķi, un tā nevar pārsniegt šī mērķa sasniegšanai vajadzīgo (skat. it īpaši 1993. gada 31. marta spriedumu lietā C-19/92 *Kraus*, *Recueil*, I-1663. lpp., 32. punkts, kā arī iepriekš minētos spriedumus lietās *Bosman*, 104. punkts; *Kranemann*, 33. punkts, un *ITC*, 37. punkts).

39 Attiecībā uz profesionālo sportu Tiesa jau ir konstatējusi, ka, ievērojot sporta, it īpaši futbola, būtisko sabiedrisko nozīmi Savienībā, ir jāatzīst, ka mērķis veicināt jaunu spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu ir leģitīms (iepriekš minētais spriedums lietā *Bosman*, 106. punkts).

40 Lai pārbaudītu, vai sistēma, kura ierobežo šo spēlētāju pārvietošanās brīvību, ir piemērota, lai īstenotu attiecīgo mērķi, un nepārsniedz šī mērķa sasniegšanai vajadzīgo, kā to ir norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 30. un 47. punktā, ir jāņem vērā sporta īpatnības, kā arī tā sociālā un audzinošā nozīme. Turklāt šo elementu nozīmību apstiprina LESD 165. panta 1. punkta otrā daļa, jo tie ir minēti šajā daļā.

41 Šajā sakarā ir jāpieļauj, kā to jau ir nospriedusi Tiesa, ka iespēja saņemt apmācības kompensāciju var mudināt futbola klubus meklēt jaunos talantus un apmācīt jaunos spēlētājus (iepriekš minētais spriedums lietā *Bosman*, 108. punkts).

42 Peļņai no šādiem ieguldījumiem, ko gūst apmācījušie klubi, ir raksturīgs gadījuma raksturs, jo šie klubi vajadzības gadījumā pat vairākus gadus sedz izdevumus par visiem jaunajiem spēlētajiem, ko tie piesaista un apmāca, bet pēc to apmācībām tikai daļa no šiem spēlētājiem turpina profesionālo karjeru viņus apmācījušajos klubos vai citos klubos (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosman*, 109. punkts).

43 Turklāt kopumā izdevumus jaunu spēlētāju apmācīšanai tikai daļēji kompensē peļņa, ko apmācījušais klubs var no šiem spēlētājiem gūt apmācību laikā.

44 Šādos apstākļos apmācošie klubi varētu tikt atturēti no ieguldījumiem jaunu spēlētāju apmācīšanā, ja tie nevarētu panākt šajā sakarā iztērēto summu atlīdzināšanu gadījumos, kad spēlētājs pēc apmācību beigām noslēdz profesionāla spēlētāja līgumu ar citu klubu. Tā tas it īpaši ir attiecība uz maziem apmācošajiem klubiem, kuru ieguldījumiem vietējā līmenī jaunu spēlētāju piesaistīšanā un apmācīšanā ir būtiska nozīme, lai pildītu sporta sociālo un audzinošo nozīmi.

45 No tā izriet, ka sistēmu, kura paredz apmācību kompensācijas izmaksāšanu gadījumos, kad jaunais spēlētājs apmācību beigās paraksta profesionāla spēlētāja līgumu ar citu klubu, nevis viņu apmācījušo klubu, principā var pamatot ar mērķi veicināt jaunu spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu. Tomēr šādai sistēmai ir jābūt piemērotai, lai īstenotu minēto mērķi, un tai ir jābūt samērīgai ar šo mērķi, ņemot vērā klubu izdevumus, apmācot gan jaunos profesionālos spēlētājus, gan tos, kas par tādiem nekad nekļūs (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosman*, 109. punkts).

46 Attiecībā uz tādu regulējumu, kāds ir piemērojams pamata tiesvedībā, no šī sprieduma 4. un 6. punkta izriet, ka tam ir nevis apmācību kompensācijas, bet gan zaudējumu

atlīdzības apmācījušajam klubam raksturs, ko veic attiecīgais spēlētājs sakarā ar savu līgumsaistību neizpildi un kuras apmērs nav atkarīgs no minētā kluba reālajām apmācību izmaksām.

47 Kā to norādīja Francijas valdība, saskaņā ar Francijas Darba kodeksa L. 122-3-8. pantu šo zaudējumu atlīdzības apmēru nosaka, nevis ievērojot apmācījušā kluba apmācību izmaksas, bet gan ievērojot visu šim klubam nodarīto kaitējumu. Turklāt, kā to norādīja *Newcastle UFC*, šī kaitējuma apmērs tika noteikts, izvērtējot kritērijus, kuri nebija iepriekš precizēti.

48 Šādos apstākļos iespēja iekasēt šādu zaudējumu atlīdzību pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai veicinātu jaunu spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu, kā arī finansētu to darbību.

49 Ievērojot visus iepriekš minētos secinājumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka LESD 45. pantam nav pretrunā sistēma, kura, lai īstenotu mērķi veicināt jaunu spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu, paredz kompensācijas izmaksāšanu apmācījušajam klubam, kad jaunais spēlētājs pēc savas apmācības beigām noslēdz profesionālā spēlētāja līgumu ar citas dalībvalsts klubu, ar nosacījumu, ka šī sistēma ir piemērota, lai īstenotu attiecīgo mērķi, un nepārsniedz šī mērķa sasniegšanai vajadzīgo.

50 Lai īstenotu minēto mērķi, nav nepieciešams tāds regulējums, kāds ir piemērojams pamata tiesvedībā, saskaņā ar kuru "jaunās cerības" statusa spēlētājam, kas pēc savas apmācības beigām noslēdz profesionālā spēlētāja līgumu ar citas dalībvalsts klubu,

var tikt piespriests maksāt zaudējumu atlīdzību, kuras apmērs nav atkarīgs no reālajām apmācību izmaksām.

Par tiesāšanās izdevumiem

51 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nosprież:

LESD 45. pantam nav pretrunā sistēma, kura, lai īstenotu mērķi veicināt jaunu spēlētāju piesaistīšanu un apmācīšanu, paredz kompensācijas izmaksāšanu apmācījušajam klubam, kad jaunais spēlētājs pēc savas apmācības beigām noslēdz profesionālā spēlētāja līgumu ar citas dalībvalsts klubu, ar nosacījumu, ka šī sistēma ir piemērota, lai īstenotu attiecīgo mērķi, un nepārsniedz šī mērķa sasniegšanai vajadzīgo.

Lai īstenotu minēto mērķi, nav nepieciešams tāds regulējums, kāds ir piemērojams pamata tiesvedībā, saskaņā ar kuru "jaunās cerības" statusa spēlētājam, kas pēc savas apmācības beigām noslēdz profesionālā spēlētāja līgumu ar citas

dalībvalsts klubu, var tikt piespriests maksāt zaudējumu atlīdzību, kuras apmērs nav atkarīgs no reālajām apmācību izmaksām.

[Paraksti]